РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
3 У. 6736/18
Дана 18.02.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Ана Ковачевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Владимир Гајић, адвокат из Београда, ул. Краља Милутина бр. 47, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број: 46-00-01201/2015-13 од 16.03.2018. године, у предмету враћање имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.02.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за понављање поступка, који је окончан решењем Министарства финансија Републике Србије број: 46-00-01201/2015-13 од 21.08.2018. године. Наведеним решењем одбијене су, као неосноване, жалбе Републике Србије, Града Београда, Б.Б. из ... и В.В. из ..., ... изјављене против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, број: 46-005451/2013 од 01.06.2015.године. Првостепеним делимичним решењем од 01.06.2015.године, у тачки 1. диспозитива, усвојен је захтев, враћена имовина и утврђено право својине законским наследницима Г.Г. из ..., ..., Д.Д. из ... и Ђ.Ђ. из ..., са уделима и на непокретностима - пословном простору и градском грађевинском земљишту, такође ближе одређеним у тој тачки диспозитива, а која имовина је одузета у поступку национализације најамних зграда и грађевинског земљишта од Е.Е. из ..., бившег власника, решењем ближе означеним у тој тачки диспозитива. Тачком 2. одбијен је у целости, као неоснован, захтев Б.Б. из .... Тачком 3. диспозитива обавезана је Република Србија, као власник и град Београд као корисник, да лицима ближе означеним у тој тачки диспозитива, по правноснажности тог решења пренесу у својину непокретности из тачке 1. диспозитива тог решења, у обиму њихових законских удела. Тачком 4. предате су у државину непокретности из тачке 1. диспозитива тог решења, лицима ближе одређеним у тој тачки диспозитива, а по правноснажности тог решења и у обиму њихових законских удела. Тачком 5. наложено је надлежном органу да на основу тог решења, а по његовој правоснажности изврши упис пословних простора описаних у тачки 1. под а) и б) диспозитива тог решења, као

и посебних физичких делова зграде у ... улици бр. ... у ..., ближе означених у тој тачки диспозитива, а потом и упис права својине на утврђеном обиму удела на непокретностима из тачке 1. под а), б) и в) диспозитива тог решења, у корист наследника бившег власника из тачке 1. диспозитива. Тачком 6. обавезан је надлежни орган, да на основу тог решења, по његовој правоснажности, изврши упис права на непокретностима у В листу, други део листа непокретности ... КО ..., као и упис права својине на непокретностима у уделима из тачке 1. диспозитива тог решења у корист лица ближе одређених у тој тачки диспозитива. Тачком 7. наложено је надлежном органу да на основу тог решења, по његовој правоснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива тог решења. Тачком 8. констатовано је да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења. Тачком 9. констатовано је да ће о преосталом делу захтева који се односи на враћање и обештећење непокретности - посебних делова ближе означених у тој тачки диспозитива, као и о грађевинском земљишту постојећем на кат.парцели ..., уписаним у лист непокретности ... КО ..., бити накнадно одлучено, посебним решењем, када се за то стекну законом прописани услови.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 20.04.2018. године, преко пуномоћника, уређеном поднесцима од 24.04.2018. године и 07.05.2021. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и неправилног закључка изведеног из утврђених чињеница. Наводи да тужени орган није узео у обзир чињеницу да је тужилац законити корисник дела непокретности која је била предмет реституције, те да је тако довео у питање утврђење првостепеног органа који је одредио кориснике, односно наследнике. Такође, указује да тужени није узео у обзир аргумент који се односи на Г.Г. из ..., удовицу власника имовине пок. Е.Е., а који се односи на неправилности у поступку враћања имовине, иако је тужилац првостепеном органу предлагао да на несумњив и одговарајући начин те неправилности отклони. Истиче да Канада на основу сопствених закона омогућава својим држављанима, који су за живота примљени у држављанство те државе, да буду обештећени, у случају да им је у домицилној земљи одузета имовина у поступку, као што су били поступци на основу којих су грађани тадашње СФРЈ лишавани имовинских права, при чему првостепени орган није ни покушао да утврди да ли је неко од лица у поступку евентуално обештећено у Канади, јер исто не би поново могло да оствари право на враћање имовине или обештећење у Републици Србији. Сматра да су поступањем првостепеног органа на флагрантан начин укинута законска права која су прописана чланом 28. став 2. Закона о враћању одузете имовине, којим се обезбеђује право на сигурност закупца односно корисника непокретности у периоду од најмање 3 године, јер је првостепени орган изоставио тужиоца у првостепеном поступку, као закупца, тумачећи да тужилац има право коришћења које је проистекло из претходног закупа, што не представља закуп, иако су према важећим прописима право коришћења и право закупа синоними. Са свих разлога наведених у тужби тужилац предлаже да суд тужбу усвоји и поништи оспорено решење као незаконито.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списа предмета произлази да је тужилац дана 05.02.2018. године поднео првостепеном органу, Агенцији за реституцију захтев за понављање поступка реституције, окончаног решењем тог органа број: 46-005451/2013 од 01.06.2015. године, којим је наследницима бившег власника Е.Е. враћен део зграде у ул. ... бр. ..., који је првостепени орган проследио туженом, , на одлучивање. У захтеву је наведено да је тужилац корисник простора који је предмет реституције, на неодређено време, и тиме заинтересована страна у том поступку, те да тражи његово понављање јер је расправа заоставштине Е.Е. обустављена решењем број 1О15692/13, будући да није било имовине која би била предмет заоставштине. Указао је да је могуће применити члан 47. тачка 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу само када се из достављене документације могу неспорно утврдити сви законски наследници, што у првостепеном поступку није учињено, већ је имовина враћена само лицима која су поднела захтев, при чему не значи да су они једини наследници. Захтев је поднет и са разлога што је пуномоћје Г.Г. било неважеће, при чему је постојала оправдана сумња да именована није жива, као и због тога што је тужиоцу на незаконит начин одузет простор у ул. ... бр. ... супротно члану 28. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Одлучујући по наведеном захтеву тужени је утврдио да се чињенице, које је тужилац у захтеву истакао, не могу сматрати новим чињеницама, односно новим доказима у смислу члана 176. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, при чему наводи тужиоца истакнути у захтеву нису учињени вероватним у смислу члана 181. став 2. тог закона, а примена материјалних прописа није предвиђена као разлог за понављање поступка, па је одлучио као у диспозитиву оспореног решења применом члана 181. став 2. Закона о општем управном поступку.

Из списа дакле произлази да се захтев тужиоца који је поднет Агенцији за реституцију дана 05.02.2018. године, и заведен под бројем 46-5451/13-07, односи на понављање поступка који је окончан решењем Агенције за реституцију-Подручне јединице Београд, број: 46-005451/2013 од 01.06.2015. године, а не на решење другостепеног органа број: 46-00-01201/2015-13 од 21.08.2018. године, како је то наведено у диспозитиву тужбом оспореног решења. Међутим, и поред ове констатације, суд је прихватио као правилно то што је тужени орган одбио захтев тужиоца за понављање поступка реституције, али не са разлога наведених у оспореном решењу, већ зато што је тужилац био само закупац пословног простора у згради у ул. ... бр. ... и као закупац није био странка у том поступку, будући да његово учешће не би могло да утиче на ток и исход поступка, при чему нема ни правни интерес да у том поступку учествује, јер се одлуком, којом је предметни простор враћен законским наследницима бившег власника, не мења његов правни положај, нити правна ситуација коју има као закупац пословног простора. Тиме што је тужени орган одбио захтев тужиоца, уместо да га одбаци као поднет од

неовлашћеног лица, није повредио закон на штету тужиоца, имајући у виду садржину одредбе члана 181. став 2. ЗУП-а, на коју се тужени орган позвао.

Ово стога што је одредбом члана 39. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11...95/18) прописано да је странка у поступку лице по чијем је захтеву покренут поступак или које има правни интерес, обвезник, као и републички јавни правобранилац. Појам лица по чијем захтеву је покренут поступак одређен је чланом 41. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којим је под насловом "подносилац захтева" прописано ко подноси у складу са овим законом захтев за враћање имовине. Појам обвезника враћања имовине одређен је чланом 9. истог закона под насловом "обвезник враћања имовине и обештећења", у коме је прописано ко су обвезници враћања подржављене имовине у натуралном облику и обештећења. Насупрот томе, појам лица које има правни интерес није одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећењу изричито одређен, те се постојање правног интереса одређеног лица за учествовање у конкретном управном поступку цени спрам чињенице да ли на његов правни положај и правну ситуацију утиче одлука донета у том поступку. Како одлуке управних органа не упућују на права тужиоца, као закупца непокретности, која је предмет реституције, суд налази да је правилно одлучено оспореним решењем.

Управни суд је ценио све наводе тужбе, али је код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари нашао да они не могу довести до другачијег одлучивања о законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.02.2022. године, 3 У. 6736/18

Записничар **Председник већа-судија**
Ана Ковачевић,с.р. **Гордана Богдановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈА